

Roșu octombrie

Andrei Șerbănescu

E roșu octombrie...
Semne de apus ne bat în geam,
Câmpuri de maci se revarsă în cascade,
E roșu octombrie,
Iar tu ești departe...

Copacii prind un ton de auriu,
O clipă de tristețe a fecioarei ce se plimbă;
E roșu octombrie
Și încă-i luminează...

Apeluri triste răsună-n receptor,
- Nu-i nimeni acasă, mă-ntreb de-ați greșit...
E roșu octombrie al unui biet actor,
Iar batista-i mai neagră de-atâta tușit...

Tăcut îmi beau cafeaua cu noduri de oțel:
- Spuneți-mi, de ce oare liniștea-i atât de lungă?
Și cine oare plânge moartea unui porumbel
Cu lacrimi de ghiulele și cu inima nătângă?

E roșu octombrie-n canon de catedrale -
În apeluri cardinalul mai îndeamnă la veghere...
Și cine oare-mprăstie în stihuri infernale
Veninul unei vipere-n scrisori de revedere?

E roșu octombrie...
Vă rămân dator, fraților, cu o-ntrebare de bufon...
Păgân oftează balul, din dorul meu, de la balcon...
Otrăvuri se adună... Mai atent, mai nesătul,
E roșu octombrie spadasin sau trubadur?